

Pentru multa lume Leonard Orban reprezinta tipul specialistului prin excelenta, conectat temeinic la mersul treburilor europene, atent mereu la schimbarile de legislatie comunitara, un interlocutor in permanenta credibil pentru omologii bruxellezi. Cu un discurs curat, desi imbibat de noul jargon al integrarii globale, Orban reuseste sa imblanzeasca gastile politice locale, care, in lipsa unui inlocuitor de incredere, il mentin in functie, indiferent de schimbarile de Executiv. Pentru jurnalisti, el inseamna o garantie a profesionalismului, "un om super-calificat, un om muncitor si decent". Si intr-adevar, asa pare ca stau lucrurile. Dar asta nu inseamna ca este neaparat bine...

Sa explicam acum....In abundenta de politruci, mimoze si baieti descurcari, care populeaza peisajul public, aparitia unui specialist sococheaza in Romania. Si surprinde intr-o asemenea masura incat nimeni nu se mai intreaba daca o asemenea indeletnicire este buna sau rea. Anticii, de pilda, aveau un disprest total pentru specializare, ilustrat exemplar in reprosul adresat de regele Filip al Macedoniei lui Alexandru: "Nu iti este rusine, fiule, sa canti atat de bine la flaut?" Pentru moderni, care au pierdut busola antropologica, idealul specialistului inlocuieste tipul gentleman-ului sau cel al contemplativului. In practica, aceasta filozofie se traduce prin abandonarea criteriilor de rationalitate tare, suspendarea interogatiilor cu privire la scopuri si centrarea discursului doar asupra mijloacelor. In consecinta, specialistul este acea persoana care iti raspunde exemplar la intrebarea cum se poate obtine un lucru, fara sa-ti ofere vreun argument asupra dezirabilitatii acelui lucru.

Ca sa dam un exemplu concret, iata ce spunea Leonard Orban acum doua zile: "Daca in scurt timp nu vom adopta aceasta lege (legea "Big Brother", prin care pe furnizorii de comunicatii vor fi nevoiti sa le retina tuturor utilizatorilor, pentru sase luni, datele de trafic de telefonie si de internet – n.r.), riscam sa platim cateva zeci de mii de euro pe zi. Si, pentru fiecare zi de intarziere, Romania va trebui sa plateasca - undeva evaluarile sunt de peste 30.000 de euro pe zi".

Aici avem prezența, în forma concentrată, gândirea specialistului român. El nu ne spune nimic legat de caracterul legii, nu avansează opinii, nu se pronunță. E un sclav al faptelor și cifrelor reci. E doar o instanță impersonală, care se inchină la maculatura bruxelleza. Nimic mai mult, dar nici mai puțin. Agregator de beneficii și pierderi, ne anunță costul monetar al refuzului, dar nu ne vorbeste de încalcarea libertăților, de neconstitutionalitate sau alte lucruri ce ating morală elementara. Nu încearcă să discute pe marginea ordinului (se execută), să ne seducă prin argumente, să ne explice de ce ar trebui să acceptăm intruziunea brutală în viața privată, monitorizarea ubicua.

Ceea ce îl interesează, în primul rand, este implementarea legislației europene. Cele 47 de proceduri de infringement îl neliniștesc, nimic altceva. Ineficiența românească îl sperie, hemoragia legislativă a UE îl impresionează. Birocratii comunitari stiu cu siguranță ce e bine și ce e rau. Specialistul român nu poate decât să-i copieze, fără să-si pună întrebări. Aceasta e calea spre progres și dezvoltare, mantra perenă a oamenilor nevertebrati morali.

“Specializarea dezvoltă doar o parte din om; un om parțial dezvoltat este un om deformat; iar o persoană deformată este ultima persoană susceptibilă de a conduce” (Richard Weaver – Ideas have consequences).

Cât despre intențiile UE, sunt mereu utile avertismentele triste ale lui [Vladimir Bukovsky](#): “Am trait în viitorul vostru (al Uniunii –n.r.) și nu funcționează”.{jcomments on}